

Zussen

Na twintig jaar gaat Karin weer eens op vakantie met haar zus. Bij Dordrecht zijn de broodjes gebraden gehakt al op en doen hun kaken pijn van het lachen.

MIJN ZUS EN IK GAAN OP VAKANTIE. Is denk ik twintig jaar geleden dat we dat hebben gedaan. Een spannende exercitie. Anders dan met vriendinnen kan het met familie toch alle kanten op gaan.

Aan de inhoud van de wagen is te zien dat ik er in elk geval zin in heb. Mijn Mini is volgeladen met flessen nieuwe wereldwijn (Chardonnay's van Alamos seleccion en Ravenswood), stokbroodjes van Menno 't Hoen, rauwmelkse Franse kazen (Betty Koster), kippensoep uit het Westland en wasabi-knetterbonbons van Dominique Persoone uit Brugge (the best!).

Als we met pech komen te staan, hebben we het in elk geval gezellig. Ik haal haar om 15.53 uur op bij een wijkcentrum in Rotterdam-Zuid. Dat is slechts acht minuten later dan we hebben afgesproken. Mijn zus is soms heel streng, dus ze zal verstoeld staan. Ze is voorlichter in de deelgemeente Feijenoord en moet voordat we er tussenuit piepen nog even een ingewikkeld convenant tekenen met Feijenoorders, wijkbesturen en ander bestuurlijk tuig.

Aan haar brede glimlach te zien (wat heeft ze toch een mooie bek met tanden), heeft ze er zin an. Ze giert het uit bij het zien van het gastronomische menu dat op de achterbank ligt en de geringe ruimte die ik voor haar bagage heb overgelaten. 'Je hebt zeker voor elk moment van de dag een tennetje uitgezocht,' zegt ze. En, licht sarcastisch: 'Leuk dat je de Brie weer terug naar zijn heimat brengt. En hebben ze in La France geen wijn?'

We zeggen het onlangs onthulde beeld van Jos Brink 'op Zuid' gedag ('hij staat er wel een beetje eenzaam,' merkt mijn zus terecht op) en liggen bij de afslag Charlois dubbel als zij een improvisatie geeft van het geweeklaag van haar Feijenoorders. Bij Dordrecht zijn de broodjes met gebraden gehakt al op en doen onze kaken pijn van het lachen. Ik schaam me dat ik

bijna was vergeten hoe mijn zus met grote uithalen kan gieren terwijl haar pijpenkrullen dansen. Zag de afgelopen tijd voornamelijk de fronsrimpel in haar voorhoofd.

Wat is het knus, denk ik, maar ik durf het niet te zeggen. Ik ben immers de oudste, niet iemand die snel zijn emoties toont. Maar het leuke (of ergerlijke) van familie is dat ze die zwakheid al lang kent. Mijn zus kopt in: 'Kaar, wat is het al gezellig.' 'Ja zus.'

Mannen en kinderen hebben we thuis gelaten. We gaan onszelf en onze familieboerderij in de Loir winterklaar maken. Zwembad leegmaken, kastjes schrobben, heel veel wijn drinken en ganzenlevers eten. Oh ja, en mijn zus moet ook studeren want ze gaat op voor het examen van massagetherapeut.

Het was het afgelopen jaar een beetje stil tussen mijn zus en mij. Door kleine, onuitgesproken irritaties die een groter leven zijn gaan leiden. Vroeger als we ruzie hadden, sloeg ik haar met haar dwarsfluit op haar

kop en was de lucht geklaard. Maar nu, in een druk bestaan nam ik geen tijd om te helen, want familie ach, die houdt je toch wel.

Maar het is zonde. Echt zonde. Want jeetje, wat zijn we leuk. We flirten met de boeren in het dorp en zij met ons, lopen urenlang met onze kaplaarzen door modderige greppels, beginnen om elf uur met wijn om niet meer te stoppen en bedenken voor de zeshonderdste keer hoe we van onze boerderij een paleissie gaan maken zonder het hoongelach van onze mannen die denken dat daar toch niets van terecht komt.

Als ik de boel bij elkaar gil bij het zien van een muis in de badkamer, mantraat zij dat die gil afkomstig is uit het archi-niveau, het oudste deel van mijn hersenen die zeggen 'flight or fight' (een week later heeft ze haar diploma voor massagetherapeut).

Zes dagen koesteren we een van de beste liefdes die er bestaan: Familie. Wij zussen zijn blij. Kom maar op met die feestdagen. ■

Wat is het knus denk ik, maar ik durf het niet te zeggen

